

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.202/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Vas Vármegyei Rendőr-főkapitányság (9700 Szombathely, Petőfi Sándor utca 1. C.)
Az alperes képviselője:	dr. Horváth Eszter Anita kamarai jogtanácsos
A mintaper tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (6. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.087/2024/5. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. szeptember 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányságon teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban, működési körzete település1, település2, település3, település4, település5 és település6 településekre terjedt ki. A perbeli időszakban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokat, járőrszolgálatot, álló ellenőrzéseket, közlekedésrendészeti, közrendvédelmi- és bűnügyi akciókat, átkíséréseket, kísézői beosztás feladatait, határrendészeti feladatokat, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült.

[2] A szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért az illetményalap 75%-ának megfelelő megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte – az alperes vezetője a határozatszám1 iktatószámú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a perbeli időszakra 1.014.580 forint megbízási díj és annak 2021. április 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védiratában – a határozatának indokolásával azonos érveléssel, vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (5.K.701.208/2022.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 5.K.701.208/2023/4. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság késedelmi kamattal növelt 1.014.580 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22., 26. pontjaira figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését felhívva bírálta el. Rögzítette, hogy amennyiben a munkáltató huzamosabb időn keresztül, jelentős mértékben kimutathatóan kötelezi a hivatásos állomány tagját más beosztásba tartozó feladatoknak a körzeti megbízotti területén kívül történő ellátására, az tartós és rendszeres elvonást jelent, semmiképp sem tekinthető eseti jellegűnek, vagy kivételesnek. Megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más beosztás részét képező feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg arra is figyelemmel, hogy a perbeli időszakban a felperes körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak, különböző típusú többletfeladatot hajtott végre, ami számára nagyobb megterhelést jelentett és szélesebb szaktudást igényelt, a beosztása miatt az átkísérés számára kifejezetten tiltott volt; továbbá a megbízási díj mértéke a jelenlegi ár-értékvínyoszonnyal (infláció) alapján sem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékére mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdésének helytelen jogértelmezése miatt jogszabálysértő; továbbá a Hszt. 163. § (5) bekezdésébe, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48. § (1) bekezdésébe, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésébe és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésébe ütközik. A felperes a körzeti megbízotti beosztásánál többnyire alacsonyabb besorolási és fizetési fokozatba sorolható beosztáshoz tartozó feladatokat az alapfeladata helyett látta el. Amennyiben más feladatra „elvonták” – noha külön írásos döntés a beosztásához tartozó feladatok ellátása alóli mentesítésről nem született – a munkaköréhez tartozó feladatok ellátásában akadályoztatva volt. Mindez többletszolgálatot nem eredményezett.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy azonos tényállású ügyekben indult perekben a bíróságok

következetesen helyt adtak a kereseti kérelmeknek, elutasító ítélet nem ismert. Hivatkozott a Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére a vitatott jogkérdés értelmezésével kapcsolatban. Az alperes a fellebbezésében olyan körülményt nem hozott fel, melyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, a megállapított tényállást egyáltalán nem vitatta. A fellebbezés hiányos, mivel az alperes a jogalap körében csupán a Hszt. 71. § (1) bekezdésének megbízási díjra vonatkozó általános szabályaira utalt röviden, de nem fejtette ki, hogy a ténylegesen ellátott, a fellebbezésben egyébként nem vitatott feladatokat miért tartja körzeti megbízotti beosztásba tartozónak, és az milyen jogszabályból vagy egyéb normából, miként következik. Hangsúlyozta, hogy habár az alperes a megbízási díj mértékét is vitatta, azonban a bírói gyakorlat több száz ítélet alapján következetesen az illetményalap 75%-os mértékét ítélte meg a körzeti megbízottak javára. Nem vitás, hogy a járőri alacsonyabb beosztás a körzeti megbízottinál, amelyet a megbízási díj mértékének meghatározásánál valóban figyelembe kell venni, viszont több tényező a jogszabályi minimumnál magasabb összegű díjat indokol.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapja és összecszerúsége tekintetében is támadta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése, a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú ítélet a fenti jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[11] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az 5.K.701.208/2022. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 5.K.700.145/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben 4.Kf.700.436/2023/5. számon hozott ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult”.

[12] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott

ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki.”

[13] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a mintaperben félként résztvevő fellebbező alperes a perbeli első és másodfokú eljárásban nem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosságot fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[14] A megbízási díj összegszerűsége körében az ítéltábla – eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (5) bekezdésére, a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegét jogszerűen állapította-e; az alperes azonban azt nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az

ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna.

[15] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 25.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

